

Sinnsides de mørke Bænde.

En Fortælling af A. L. D. G.
Oversat af H. B.

(Fortsat.)

Oscar stred paa Adressen, og iøvrigt næsten hundenfæbeligt, rev han Brevet op. Hans Haand ryttede stærkt, da han læste Indholdet. Jeg kunde ikke se hans Ansigt, thi jeg stod bagved ham; men Oscar vidste, at jeg var der. Udslægt rejste han sig og saa paa mig. „Du effede mig da!“ udrød han. „Mere end mit Liv.“ svarede jeg. „D, havde jeg dog modtaget dette først!“ raabte Oscar med et dybt Suk; og han tog mig i sine Arme ind til sit Hjerte.

„Det er i Sandhed en romantisk Historie,“ sagde Doktor Vinfald, som talte for at give Jo Lid til at beherske sin Bevægelse, „for mig, den gamle Kammerat, synes det ubegribeligt, at en Mand, filmet en forjanded Mand, kunde berede sig og andre en ungtlig Sorg, fordi et Brev udeblev. For dine Pline, mit Barn, og fortal mig Resten. Jeg formoder, at alting, efter Forskriften, gik muntert som en Vrensluvs-klofles Kimen.“

„Snarere som naar Begravelseslokkerne lyder,“ fuffede Jo. „Oscar som sig, det vil jeg, han genbandt sit Hælbred, men Sindet blev ved at være lygt. Han sad hos os i vor Dagligstue, han vilde have mig bestandig hos sig, men han talte aldrig om vort Vrenslup. Oscar hentydede aldrig dertil, hvilket bedrøvede min stoffers Moder meget. Hun og min Søster Jane blev enige om at underrette Oscar om Vansens Tal- lit, og om Tabet af vor Formue. Det vilde jo være nærligt ikke at sige ham, at hvis han gittede sig med mig, vilde han saa en fattig Brud. Jeg var angstelig for, hvad Virkning det vilde have paa Oscar.“

„Dorledes tog han det saa?“ spurgte Doktoren. „Det syntes næsten at være ham en Trøst, da han hørte om vor Fattigdom. Mere livlig end jeg havde set ham siden hans Sygdom, fortalte min fære, adelmodige Oscar mig, hvor glad han vilde blive, dersom min Moder vilde tillade ham at udsætte en aarlig Sum for hende. Samtidig bad han mig at bestemme Dagen, naar jeg vilde blive hans Gæst.“

„Hvor det ligner ham, — hvor det ligner ham,“ sagde Doktor Vinfald; „og Goldstream bekyrdede sig oven i Aøbet med din drebare Broder.“

„Dette var en stor Trøst for Moder,“ sagde Jo.

„Oscar lovede at lade Thud oplære, og prøve paa at skaffe ham en Plads her.“

„Da det efter at Knægten havde spillet ham et faadant Buds med Brevet!“ udrød Vinfald. „Jeg vilde snarere have smidt ham ned ad Trapperne. Dorledes gik det saa Hr. Thud, da han skulde studere under din Wands Opfigt?“ Doktoren ventede at se et Smil paa sin Gaddatters Ansigt.

„Nej meget godt, det maasig tilstaa. Studierne begynde om Bord, og Oscar var forunderlig taalmodig; men naar Oscar begyndte at undervise, begyndte Thud straks at diskutere. Jeg tror, at han ansaa sig selv for at være meget fløgere end Oscar. Thud siger, at Filosoffer ikke er oplærte, men søgte til at være det.“

„Den eneste Maade til at formaa denne Dreng til at gøre noget for sit eget Underhold, er at behandle ham som en Hund, — smide ham ud i Bandet for at lære ham at hømme.“

„Men hvis den stoffers Hund hører?“ bemærkede Jo.

„Muligt, med en Vølsten af intetfingende Teorier hængende om sin Hals,“ raabte Doktoren; „men der er ingen anden Udvej end at smide Thud ud af eders komfortable Hjem, thi han vil ikke arbejde, saalange han kan spise Vøl ved eders Bord; han arbejder ikke, jørend han kommer til at sulte. Men lad os vende tilbage til eders Brulup,“ vedblev Doktor Vinfald, thi da han betragtede Goldstreams Opførsel fra et videnskabeligt Standpunkt, vilde han gerne have nøjagtige Oplysninger.

„Vor Brulupsdag var en meget stille Dag,“ sagde Jo alvorligt.

„O Goldstream var rolig og foretog ikke noget usædvanligt?“ spurgte Doktoren.

„Nej,“ sagde Jo lidt tvøvende; „han da han tog min Haand i Kirken, — det var dog en hed Jernidag, — da var hans fald som Is, fald som en afdøds Gaand.“

„Forunderligt, meget forunderligt!“ mumlede Doktoren ved sig selv, medens han søgte at genkalde sig et eller andet lignende Tilfælde. „Har du bemærket nogen Forandring hos ham i Hønsende til andre Ting?“ sagde han, idet han saa færligt ned paa den unge Gæst.“

„Men det er i min Egenskab af Væge, at jeg ønsker at vide det,“ sagde Vinfald.

„Dette angaar ikke Vægevidenskaben. Jeg ønsker ikke at tale mere dertil; jeg har baaret saa stor en Byrde, som jeg formaaede at bære,“ sagde Jo, idet han rejste sig fra sit lave Sæde.

Doktoren søgte, at det var paa Tiden at ende Samtalen, som havde berørt hans unge Veninde saa stærkt. Han rejste sig og sagde Farvel paa sin ejendommelige, muntre Maade, der dog ikke ret passede ved denne Væghed. Den gode Doktor saa meget alvorlig ud, da han gik gennem den blomsterfængede Veranda.

„Stakkel, stakkel!“ mumlede han. „Jeg har aldrig hørt, at der har været Sindsyge i Goldstreams Familie. Jeg maasig se at komme paa det rene dermed; men det vilde være urigtigt at spørge en Mand som Goldstream, om nogen af hans Slægt har været paa en Sindsygeanstalt. Maasig Oscar ikke har funnet taale den brændende Sol, da han rejste hjem med „Argus“,“ Jeg vil spørge en af hans medresende dertil. Der kommer jo Baglan, som rejste hjem med det samme Skib for at se til sin fuge Moder. Jeg vil spørge ham, om nogen om Bord havde Sølskift. Dersom Goldstream har hørt et faadant Ansigt, vil det jo løse Gaaden.“

Den unge Mand, Baglan, som var Skriver i Gubernementets Tjeneste, kom nærmere og tog sin Çigiar af Munden for at genagde Doktorens Spøislen.

„Baglan, De vendte jo tilbage med Goldstream om Bord paa „Argus?““ spurgte Doktoren, saasnart de mødtes.

„Ja, vi kom hjem paa samme Tid,“ svarede Baglan.

„Var Goldstream sig paa Rejsen, havde han et Ansigt af Sølskift?“ spurgte Doktoren.

„Nej, han havde ikke; ingen funde befunde sig bedre, end han gjorde,“ svarede Baglan.

„Han var maasig lidt tungindig, noget nedtrykt?“

„Baglan lo. Goldstream var glad som en Lærke,“ sagde han. „Det var ham, der bragte Liv i Sølskabet om Bord.“

„Da maasig det være ærvelig Sindsyge,“ mumlede Doktoren, medens han fortalte sin Vej. „Jeg gør ikke Fordring paa at være en Helgen som Goldstream, men jeg siger dog, havde jeg været i hans Sted, jeg vilde ikke have gjort et saa ubæregeligt, et saa grusomt Skridt, at knytte Jo's, en saa fæn, lyffelig, trofryd- dig Kvinde Stabne til min!“

5. Kapitel. Gamle Traditioner.

Jo havde været nødt til under sin Samtale med en Væge at give en detaljeret Beretning om Bevægelsen, som havde voldet hende saa megen Sorg. Hun havde været nødt til at drage Skæret fra et Billede fra Fortiden; det havde været sørgeligt at betragte det. Men Jo's naturlige, fæne, livlige Sind tillod hende ikke at pleje sin Sorg over den forjanded Tid og sine Bekymringer for Fremtiden, som nogle synes at finde en sørgelig Tilfredsstillelse i. Forhængen var atter draget for det sørgelige Billede.

„Dad Fortiden, saavidt muligt, glemmes, og hvad Fremtiden angaar,“ saaledes tænkte Jo, „er der da ikke en medlidende Fader, som har sagt: „Alle Ting tjene dem til gode, som ikke Gud?““ Stulde jeg ikke tro hans Vøster og lægge al min Byrde paa ham? Jeg har saa meget, o saa meget at være taknemlig for, saa jeg bør være lyffelig. Den adleste Mand falder mig sin Hjerte. Oscar er saa forunderlig kommet sig efter sin forulovende Sygdom, og skent alt ikke endnu er saa skent, som det kunde være, saa tror jeg — ja, jeg tror, at Glæden atter vil ho hos os. Jeg vil fortroste mig dertil og ikke frage. Al, jeg vilde give alt, hvad jeg ejer, om jeg atter engang kunde høre Oscar le.“

Jo var lig den fæne Væge, som ikke hører, skent Vandene trængte den. Den hæver sit fæne Ho- ved over dem og smiler til Solen. Den skjuler de mørke Bænde med Saaets grønne Blæde, og derved som nogle Taarer, lig Taarer, hoiler paa de spredte Blæ- de, da alimur disse Taarer som Diamanter i Næset. Det syntes ikke saa umuligt for Jo som for mange andre atter at kunne blive lyffelig og glad, thi hun havde uddaget Fredens Hemmelighed.

Mrs. Goldstream havde en stadig Skilte til Glæde i at glæde andre, en stadig Trøst ved at træste andre. Hun modtog den stoffers Kæmping som en Gave fra Gud. Maha funde træstes, funde gøres lyffelig ligeform Kæmping. Jo var ikke optaget af sit eget, hun fænde intet til at bestyrtige sig udelukkende med sine egne Pnifer, Glæder eller Hølseler. Jo's Tanter var uadtil og opad, de drejede sig om de mange, som hun effede paa Jorden, og den ene, som hun tilbød i Himlen. Hun manglede aldrig noget, der funde gøre hende lyffelig, og hun gjorde sit til at gøre andre lyffelige.

Alle Maha funde ikke modtaa Jo's færige Om- gang, og Jo's vindende Smil var som Balsam paa hendes bløende Hjerte. Den unge Kæmping fulgte sin unge Søsterinde overalt, og hun holdt af at sidde ved hendes Fødder. Naar Maha trofrydligt saa op til Jo, tænkte denne, at de mørke Pline, som var løst op imod hende, var fæne; at der var noget sønt over hendes fæntagende Hændry og hendes sorte Haar, som hang i lange Løkker ned over hendes Skuldre. Maasig andre ikke vilde have kaldt Maha smut, — Thud kaldte hende et faadant Stræmsel — men ingen kunde negte, at den unge Kæmping's Skuffelse var fuld af Jinde; hendes Stemme blid og slangfuld.

„Jeg prøver paa at lære Maha noget af vor velsigende Religion,“ sagde Jo til sin Mand en Morgenfund, medens de spiste Brod.

„Jeg nærer den Teori,“ sagde Thud, „at ind- sødte ikke kan fortælle noget, som de ikke kan føle med deres Hønder eller tømme med deres Lænder. De tror heller ikke paa nogen Gud, medmindre de fer et varm- meligt Billede med fort Ansigt og et halvt Dufin Arme.“

„Der siges dog,“ bemærkede Goldstream ganske roligt, „at Kæmpingerne ikke er Afgudsdyrkere.“

„Ja, folk siger det, men jeg tror det ikke,“ sagde Thudtydtes Hørn. „Jeg er i Færd med at oplyse, at alle brun- og forhudede Nationer tilbøder Afguder.“ Thud's Svøbe halder til den ene Side, thi dette var et vigtigt Begne.

„Du maasig hellere bevis, at din Teori er grund- det paa Kæmpingernes,“ bemærkede Goldstream.

„Teorier først, senere kommer Kæmpingernes,“ sagde Thud højtideligt — en Bemærkning, som bragte Goldstream til at smile, medens Jo brast i latter.

„Du vil vel snart komme med den Teori, at Træer skal plantes med Roden opad, og at folk skal gaa med Benene opad,“ raabte hun.

„Du skulde ikke le,“ sagde Thud en Smule for- nærmet. „J Kvinde kender ikke noget til Logik. Jeg kan bevise, at min Paastand er rigtig. Sig, hvad kommer først — Tanken eller Handlingen?“

„Tanken, dersom den fremfrynder Handlingen,“ svarede Jo.

„Der fangede jeg dig,“ raabte Thud triumfe- rende. „Teorier er Tanker, og Handlinger er Beviser; Beviserne maasig findes i Teorierne, ikke Teorier i Beviserne,“ tilfreds med at have sagt noget meget logisk og float forlod Thud Værelset, holdende sit Svøbe saa højt, som hans sorte Hals tillod det.

Efter at have givet Ordre i Køkken kaldte Jo paa sin lille Kæmping for at give hende den første Vælbittel.

„Jeg vil lære dig noget af, hvad der er skrevet i Guds store Bog, Bibelen,“ begyndte Jo paa sit mangelstude færenske Sprog, hvilket den unge Pige imidlertid forstod. „Jeg vil fortælle dig, hvorledes Synden og Sorgen kom ind i Verden. Ser du Kvin- den paa Billedet; hun var den første Kvinde, som le- vede paa Jorden, hun er vor Moder, baade din og min. Hun levede med sin Hætefælle i en fæn Gave. Gud satte dem der, — den store Gud, som har skabt os alle, og som elsker os.“

„Jeg fender den Fortælling,“ sagde Maha roligt. „Alle vi Skæner, som er kommen fra Bassein, kender den; vore Fædre har fortalt den til os, ligeform deres Fædre fortalte den til dem.“

„Hvad fortalte de?“ spurgte Jo med Interesse. Hun undrede sig over, hvorledes det var muligt, at Fortællingen om Syndfaldet funde leve iblandt et folk, som hun i saa kort Tid havde øjet et Strik- sprog.

„Enfer Sæbiba at høre den hele Fortælling om den første Mand og Kvinde, som levede i Haven?“ spurgte Maha.

„Fortæl mig alt, hvad du ved,“ sagde Mrs. Goldstream.

Maha begyndte i en halvfyngende Tone paa sø- gende Fortælling, til hvilken hendes Fære lyttede ikke alene af Nygerrighed, men med stor Fornøjelse og Interesse.

„Gud skabte Manden. Og hvoraf skabte han Manden? Han skabte Manden af Jord. Manden var skabt. Han skabte en Kvinde. Hvorledes skabte han Kvinden? Han tog et af Mandens Ribben og skabte en Kvinde. Nu var Kvinden skabt!“

„Dette er jo netop, hvad der staar i Bibelen,“ raabte Jo, „hvem lærte dig at læse den hellige Bog?“

„Ja, hvad ingen Væge, vi vidste intet. Vor Til- stand kan famenliges med den,“ her pegede Maha paa en Stige, som stod lænet mod en af Verandaens Piller. Maha rejste sig, gik hen til Stedet, lagde Haanden paa Jorden og sagde: „Dette er Maha,“ idet hun derpaa berørte det første Trin, „dette er Fa- der,“ derpaa det andet Trin, „det er Fædres Fæder, opad, opad, opad og Fædres Fædre — der er ingen Ende derpaa. Jeg ser ingen Ende derpaa — en Fa- der, langt borte, maasig helt oppe i Sæerne.“

„Ja, i Fortidens Sæer,“ tænkte Jo. „Jeg maas høre mere af denne Fortælling, som Maha, yng Re- sten af din Sang for mig.“

Maha adlød, hun satte sig atter ved Jo's Fø- der og fortalte fængende, medens hun af og til be- tragtede Billedet.

Fader Gud sagde: „Min Søn og Datter, eders Føder vil give eder en Gave. I Haven findes syv forskellige Slags Træer, som bærer syv forskellige Slags Frugt. Blandt de syv Slags Træer er der eet Træ, som ikke er godt at æde af. Ved ikke af dets Frugt; dersom I æder deraf, bliver I gamle og dør; ved ikke deraf. Alt, hvad jeg har skabt, giver jeg eder, ved og drif. Om syv Dage vil jeg besøge eder igen.“

Hurtigt alt, hvad jeg har bestemt, og gør deref Opjend Væmer til mig hver Morgen og Aften.“

„Hvor fygende Dag,“ tænkte Jo, „vi finder blandt disse stoffers indfødte Spor af Sabbatens Ind- itititelse, den Dag, hvor Mennesket i Særbesehed skulde mødes med sin Gud. Fortæt mit Barn,“ sagde hun.

„Jeg vil fortælle dig om en meget fæn Konge,“ sagde Maha; „han hedder Skuplau (Forskeren), men nogle kalder ham for Zawiaw (Forskeren).“ Først senere lærte Jo Meningen af disse forunderlige Na- me, givne til Menneskets Hænde. Wi kan forandre dem til Navnet Satan, som er mere bekendt.

„Senere kom Satan og sagde: „Hvorfor er I her?“ — „Vor Fader Gud har sat os her,“ svarede de.“

„Hvad spiser I her?“ spurgte Satan. „Vor Fa- der Gud søger for Mad og Drifte til os i Overflø- dighed.“ Satan sagde: „Hvis jeg æder Sæde?“ Og de gik i Hølsje med Satan for at vise ham det. Da de kom til Haven, viste de ham Fruiterne, idet de sagde: „Denne Frugt er sød, denne sur, denne bitter, ved fæst, denne velsmagende; men dette Træ her ved — ikke, om det er surt eller sødt. Vor Fader Gud sagde til os: „Ved ikke af dette Træ; dersom I æder deraf skal I dø.“ Vi aad ikke deraf og ved derfor ikke, om dets Frugt er sur eller sød.“

Medens Maha sang, berørte hun Frukten paa Billedet for at betegne, at det var den, hun sang om.

„Hvad sagde Satan til Manden og Kvinden,“ spurgte Jo.

„Onde Ord,“ sagde Vigen, idet hun vedblev med sin Sang.

„Satan svarede: „Eders Guds Hjerte elsker eder ikke. Dette er netop den bedste og sødeste Frugt. Den er ikke alene bedre og sødere, men naar I æder deraf, vil I saa forunderlige Kræfter. I vil kunne fuge op til Himlen og atter ned til Jorden; I vil kunne fuge. Guds Hjerte elsker eder ikke. Han har ikke givet eder denne Magt. Jeg elsker eder, derfor siger jeg eder dette, eders Fader Gud elsker eder ikke, derfor har han ikke sagt eder det. Dersom I ikke tror mig, da ad ikke. Men spiser enhver af eder blot en frugt, da skal I fende alt.“ Manden svarede: „Vor Fader Gud sagde til os: „Ved ikke af dette Træ —“ og vi aad ikke deraf. Da han havde sagt dette, rejste han sig og gik bort.“

„Hvor forunderligt denne Legende stemmer med, hvad Baalus siger os,“ tænkte Jo. „Adam blev ikke forført, men Kvinden blev forført.“

„Er Sæbiba træt af at høre paa min Sang?“ svarede Mrs. Goldstream.

„D, nej, jeg holder meget af at høre den,“ svarede Mrs. Goldstream.

Atter hørtes den blide færenske Sang: „Men Kvinden lyttede til Satan, og hun troede ham. Sa- tan forførte hende, og hun sagde til ham: „Dersom vi æder, kunne vi da virkelig fuge?“ — „Min Søn og Datter,“ sagde Satan, „jeg overtaler eder, fordi jeg elsker eder!“ Kvinden tog af Frukten og aad, Sa- tan lo og sagde: „Min Datter, du har gjort, som jeg bad, giv nu din Hætefælle en frugt og sig til ham: „Jeg har spist af Frukten, den er god.“ Dersom han ikke vil spise deraf, da overtal ham dertil. Kvin- digjorde, som Satan havde sagt, hun gik og overtalte sin Hætefælle, indtil han gav efter, og han tog Fru- ten af sin Gæst's Haand og spiste. Da han havde spist, gik Kvinden til Satan og sagde: „Min Hæte- fælle har spist af Frukten.“ Da Satan hørte det, lo

han og sagde: „Nu har I gjort, som jeg sagde, det er altsammen godt nu.“

„Er der endnu mere?“ spurgte Jo, da Maha stansede.

„Der er endnu meget mere, men jeg har ikke lært det. Jeg fonger kun, hvad jeg erindrer.“

Dagen efter, at de havde spist, kom Gud tidlig paa Dagen for at besøge dem, men de modtog ham ikke med deres Lovfange, som de plejede at gøre. Han nærmende sig dem og sagde: „Hvorfor har I ædt Frukten af det Træ, som jeg forbød eder at æde af? De turde ikke høre, og Gud forbandede dem. I har ikke gjort, som jeg befalede eder,“ sagde han; „jeg sagde eder, at Frukten var ikke god at æde af, men I har været undige og adt deraf, derfor skal I blive gamle og fage, og derfor skal I dø.“

„Dette er alt, hvad jeg ved,“ sagde Maha, „min Fæder fortalte mig, hvorledes Satan lærte Manden og Kvinden at tilbede Demoner og at betragte Zwi- nene som hellige Dyr; vor Bedstefæder forbyød sine Børn og Børnebørn at gøre faadanne onde Ting.“

„Hvor vidunderlig er dog denne Legende,“ tænkte Jo; „i den beskrives Syndfaldet mere natu- rligt end hos vor store Digter Milton. Man kan godt tænke sig, at Eva fortalte sine Søner Cain og Abel denne sørgelige Fortælling paa denne Maade.“ Der- paa sagde hun: „Fortalte din Bedstefæder dig noget om Syndfaldet?“

„Jeg kender kun meget lidt dertil,“ svarede Maha. „Der er en Sang, hvori der findes noget lignende. Det torbede, det forbede, Regnen faldt i tre Dage og tre Nætter, og Vandene bedrøvede alle Bjerge. Jeg holder ikke saa meget af denne Fortælling som af den om Manden og Kvinden.“

Jo fremkom med flere Spørgsmaal, men hun fandt, at Maha var aldeles uvillende om det øvrige af Bibelen's Indhold, undtagen nogle Traditioner om Mennesker som blev adfildt, fordi de ikke effede hvarandre. „Deres Sprog blev forrykket, og de blev hændte og kæmpede med hvarandre.“

Jo fughede sin lille Hønsien og fænde hende ud at lege med en Skattefugl. „Det er Maha og ikke mig, som har været Lærer i Dag,“ tænkte Jo.

6te Kapitel.

Moderne Teoret.

Samme Dag deltog Kapellanen og Doktoren i Familien Goldstreams Middagsmaalid, som blev ser- veret 2 Timer før Solnedgang. Samtalen var livlig blandt Herrerne, hvar mellem Doktoren og Thud, som altid var mest højtalende; men da den første Appetit var tilfredsstillet, blev disse to, hvis Kræbe og Gæster endnu var i fuld Bækraftigelse, de tavlede ved Bordet. Under den sidste Del af Maaltidet gav Jo en Beretning om de nedravende Fortællinger, som den unge Kæmping havde fundet for hende.

Alle lyttede med betagende Interesse til hende. „Det er meget forunderligt, meget interessant,“ bemærkede Goldstream. „Om end der faadant fuld, ene- fæende Fortælling om Syndfaldet, bekræftet i første Mosebog, maasig vel saa Mistroen og Kritikken til at tie.“

„Det kan jeg ikke indse,“ færedede Thud, medens han havde Munden fuld af Runding. „Naturligvis har Kæmpingerne denne Fortælling fra de Kristne.“

„Om Fortællelsen, nej,“ sagde Mr. Lawrence høf- ligt; „Tradition om Syndfaldet og et vel Del andre Fortællinger eksisterede blandt Kæmpingerne, før en Kris- ten havde sat Jod i Birna, eller Siam.“

„Jeg opdagede, at Maha ikke fænde noget til vor Fæstler,“ bemærkede Jo, „og de Kristne vilde dog upaatviveligt have talt om ham.“

Thud var ikke let at befære. „Da har Kæmpingerne faadet deres Fortællinger fra Fæderne,“ sagde han med Møndighed. „Fæderne vandrer lidigt omkring og bo- fætter sig i alle Lande under Solen.“

„Kald mig atter at modfuge Dem,“ sagde Kape- llaen. „Jeg har indvundet Kæmpingernes Traditioner og har fundet, at der i dem ikke er fjerneste Hentydning hvoeren til Abraham eller Moses. Dette viser, at den Fortæller, hvis Fortællinger de gengiver, maasig le- vet i en fjernere Periode. Ingen Abrahams Søn vilde have indladt at fortælle om de troendes Fæder eller om den store Lovgiver Moses. Overleveringen kan ikke være kommen fra Fæderne.“

Thud søgte sig endnu ikke befæret. Overleveringen maatte være kommen fra Fæder, som ikke nedstammede fra Abraham, paastod han fæst.

Den gestiflige og Oscar saa til hinanden; Jo smilte, og en latterfuld hørtes fra Doktor Vinfald. „De er en fælden Videnskabsmand,“ udrød han, hævndt til Thud.

„Jeg glæder mig over, at De tilfaldt har opda- get dette,“ sagde Thud højtideligt, som om han havde modtaget en velfortjent Kompliment.

Denne Misforstaaelse af Doktorens muntere Sa- tire bragte denne til at finde sig tilbage i sin Stol med et endnu stærkere Vatteranfald end det forrige.

„Thudtydtes Hørn, dersom jeg saar Apopleksi af et Vatteranfald, da er De Skuld i min Død!“ raabte Doktoren, saa snart han havde genvundet sin Fattning. Han stødte sin Stol tilbage og rejste sig. „Undskyld mig, Jo, jeg maasig hen til en Patient, jeg skal endnu amputere et Ben, inden det bliver mørkt.“ — Mr. Gold- stream, pas paa Deres vife Svøger; dersom De ikke snarest lægger Sele paa ham, vil han dø af Teorier paa Hjernen.“ Da Doktor Vinfald gik hen ad Verandaen, funde man høre ham le ganske fægt, men Ordene, som han mumlede for sig selv, sperte man ikke. — „D Thudtydtes Hørn, du er en uforsikkelig Ugle!“

„Doktor Vinfald giver en god Afsærsel,“ sagde Oscar; „det er paa høje Tid, at du kommer i Selen og befiller noget. Jeg frager, at du endnu ikke har begyndt at indere Sproget.“

„D, det behøver man ikke at studere, jeg vil drif- le det ind,“ svarede Thud med overlegen Vægtydig- hed for alt, som lignede en Vebredde. „Jeg har den Teori, at Sproget flyver omkring i Luftten som ufnligge Kegener, ligeform Kølere eller Kopper. Vi behøver ikke at lære Børn Grammatik eller Udale; de fænger det ligeform nemt, som de faa Mænglinger.“

„Skade at Doktor Vinfald ikke er her for at møde godt af eders lægevidenskabelige Samtale,“ sagde Jo muntert.

„(Fortsættes.)“